

[Madsen-Mygdal.]

Formand om Undskyldning, maa jeg sige, at det er ikke mig, der har begyndt denne Diskussion.

Det ærede Medlem Hr. Rasmussen (Gylling) var inde paa en Omtale af det ubegrænsede og urimelige Krav, der efter hans Mening blev stillet gennem vort Ændringsforslag. Han erkendte, at vi havde tilbudt at sætte en Begrænsning i Penge, men hvis man f. Eks. vilde sætte 8 Mill. Kr., hvorledes kunde det saa holdes, hvis der skulde bruges det tidobbelte, spurgte det ærede Medlem. Det vil altsaa sige, at der skulde bruges 80 Mill. Kr. Men ved det ærede Medlem da ikke — det er oplyst i Udvalget —, at Renten af den samlede Pantegæld i Landbruget ligger mellem 60 og 70 Mill. Kr., og saa kan det dog ikke blive 80 Mill. Kr.? Det maa jo i det hele taget blive et Beløb, der er betydeligt mindre, og sandsynligvis et Beløb, som, hvis alt skal imødekommes, vil komme til at ligge nær ved det Beløb, som alle Partier her i Rigsdagen ikke har været bange for at stille til Raadighed ved Akkordlovgivningen, Penge, der anbringes paa en saadan Maade, at der kan blive Tab, endda meget store Tab, hvad der ikke kan blive Tale om her, hvor det drejer sig om sikre Prioritetspladser.

Og selvfølgelig er Forholdet ikke det — hvad det kan blive, ved jeg ikke —, at samtlige Landmænd er ude af Stand til at betale deres Renter; hvor mange der ikke kan, ved jeg ikke, det bliver et meget stort Tal, men jeg vil dog antage, at Halvdelen af Landmændene kan betale deres Renter, det var ikke godt, vi allerede var saa langt ude, at ingen kunde. Hertil kommer, at mange af de Kreditorer, der giver Henstand, og forhaabentlig de fleste af dem, selv kan bære det Tab, der er forbundet dermed; man kan jo skønne over, hvad Tab der bliver, de skal jo overfor Staten dokumentere, at de ikke kan bære Tabet. Paa denne Maade reduceres Beløbet to Gange og reduceres betydeligt. Og Staten kan jo give de Regler, der er nødvendige.

Men selv om den ærede Ordfører ikke holder af det, siger jeg nu, at der ikke har været Plads for en saadan Forhandling i Udvalget. Jeg ved ikke, om jeg har Lov til at sige det, men jeg har haft det Indtryk i Udvalget, at der egentlig har været Medlemmer i alle Partier — selv om den ærede Ordfører nu bruger meget stærke Ord imod os —, der gerne vilde have Samarbejde med os, men fra den høje Regering og fra den højtærede Finansminister, som nu blev

rosende omtalt, var der blank Afvisning, og Forhandlinger i Udvalget har altsaa været umuliggjort.

Endvidere sagde det ærede Medlem Hr. Rasmussen (Gylling), at Regeringsforslaget ikke var os vidtgaende nok. Nej, paa eet Omraade gaar det jo overhovedet ikke ud af Stedet, for der er ikke en Øre i dette Forslag; men i anden Henseende er det os alt for vidtgaende, nemlig derved, at det foretager et Tvangsindgreb fra Statens Side i Kreditforholdet. Vort Ændringsforslag bygger paa, at Kreditorerne selv giver Henstand, og der er ingen Tvivl om, at Kreditorerne i deres egen Interesse gør dette i Øjeblikket, og at Staten kan træde til i de Tilfælde og det i Omfang, Kreditorerne ikke selv er i Stand til at bære Følgerne, altsaa hvor der kan indtræde Betalingsvanskeligheder.

Den højtærede Justitsminister begyndte med at omtale vor Stilling til forskellige andre Lovforslag, f. Eks. Forslagene om Tvangsakkord og ogsaa det Forslag, der var til Behandling her i Tinget i Gaar. Jeg maa dertil sige, at Partiet Venstre ikke kan regne med den højtærede Justitsministers Anerkendelse, men vi har dog medvirket til at gennemføre f. Eks. Forslaget om Tvangsakkord i en saadan Skikkelse, at der gives Henstand og fuldkommen rigelig Tid til at behandle Spørgsmaalet om en Ordning. Men Ministeren havde jo her ligesom ved det foreliggende Lovforslag tilsyneladende kun eet Middel at bringe i Anvendelse, nemlig det at gribe voldsomt ind i den bestaaende Retsorden, her ogsaa med Hensyn til Kreditgivningsomraadet, og undergrave denne Retsordning, som det dog skulde være den højtærede Justitsministers første Opgave at haandhæve, og dermed i Virkeligheden ogsaa undergrave hele Kredit-systemet, som vi nu alligevel skal passe paa, at vi ikke i et Øjebliks Forvildelse helt ødelægger.

Den højtærede Minister sagde, at Vestres Ændringsforslag var fuldkommen umuligt; det var saa umuligt, at vi selv egentlig slet ikke ønskede det gennemført, for ingen kunde tage Ansvar for en saadan Bestemmelse. Jeg vilde nu sætte stor Pris paa, om Regeringen vilde prøve os og se, om vi ikke ønskede Forslaget gennemført. Hvis de Herrer vil blive siddende, mens vi stemmer om det, kan De være sikker paa, at vi alle som een vil stemme for det; vi tager det fulde Ansvar for dette Ændringsforslag.

Det forbyrser mig at høre de Ord af den højtærede Justitsminister, at her ikke kan være Tale om fra Statens Side at yde